

Estomihi
L10,38-42
2.3.2025

Pozdrav:

Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho a Pána Ježíše Krista.

Introit:

O jedno jsem prosil Hospodina a jen o to budu usilovat:
abych v domě Hospodinově směl bydlet po všechny dny, co živ budu.

Píseň: 523

Čtení: Ž1

Píseň: 517

Kázání: L10,38-42

Příběh, který jsme přečetli, zaznamenal jen svědek víry Lukáš. Jak si nevzpomenout na vtipný apokryf Karla Čapka! Jak si nevzpomenout na Martino přemýšlení o Ježíši, kterého chce dobře vykrmit!

Kdo, co a jak si v duchu myslí, to nám příběh nezaznamenal. Ježíš je na cestě do Jeruzaléma. Na této cestě se setkává s lidmi. Učí je, vypravuje podobenství. Vyznává své synovství, chválí svého Otce v nebesích.

Bezprostředně po podobenství o milosrdném Samaritánovi, kde se řeší problém, kdo je můj bližní, je nám vyprávěn tento příběh.

I stalo se, když šli, že on všel do jednoho městečka. Žena pak jedna, jménem Marta, přijala jej do domu svého. Opět to nadýchané, lehce plovoucí: *I stalo se*, jako mimochodem, mimoděk. Něco se stalo, co z celého děje nakonec učiní Boží setkání s člověkem.

A ono se opravdu v tomto příběhu velmi stalo. Ježíš vchází do domu ženy. Hned možná naskočí: To Ježíš nemohl vejít do synagogy nebo do domu významného muže města? To zrovna jde do domu ženy, kde ještě bydlí i její sestra Marie?

Co na to učedníci, kteří jej obklopují? Kam je to jejich mistr vede? K ženám, a ještě dalo by se říci emancipovaným, protože Marta aramejsky znamená Paní, je pravděpodobně majitelkou své nemovitosti a paní domu. Na danou dobu neslýchané.

Svědka víry Lukáš do svých příběhů dosti často zaplétá ženy. Staví je do středu dění. Ženy jako ty, které byly na společenském žebříčku podřízené mužům, jsou pro svědka Lukáše ty, které nejednou dává za příklad.

A ta měla sestru Marii, kterážto seděci u noh Ježíšových, poslouchala slova jeho. Kde jsou učedníci? Poslouchají též Ježíšova slova nebo unaveni po cestě podřimují někde u stolu?

Marie se stává učednicí. Marie naslouchá svému rabínovi, svému učiteli. Marie se dala do učení Ježíšovi. Stala se snad první učednicí Páně.

Učedníky to nezarazí, ani Ježíše to nijak nerozzlobí, že Marie překročila dané konvence. Marie se nad nikoho nepovyšuje. Pokorně sedí u Ježíšových nohou. Nedělá teatrální gesta. Tíse a oddaně naslouchá slovům Ježíšovým.

Ale Marta pečlivá byla při mnohé službě Pánu. Kterážto přistoupivši, řekla: Pane, nemáš-li o to péče, že sestra má nechala mne samé sloužiti? Proto rci jí, ať mi pomůž. Předně, Marta je pečlivá. Nefláká svou práci. Zodpovědně chce všechny nakrmit, pohostit, nic nechce vynechat. To nikdo nezpochybňuje. Jak jí my, hospodyně, rozumíme!

A opravdu je to k vzteku, když nám pro práci v domácnosti uteče zajímavá přednáška. Když na sborových dnech místo kázání a povídání uteče to podstatné, protože máme ruce ve dřezu.

Jak Martě rozumíme, když nám nikdo nechce pomoci s prací kolem sboru. Nikdo nechce být ten, který přiloží ruku k dílu. Jak někdy voláme, Pane, učiň něco, abychom konečně našli nějakého pomocníka při své starosti o sbor.

Marta je velmi útočná. Navenek vůči Ježíšovi, ale hlavně vůči své sestře, která slízává všechnu smetanu.

Ježíš Martě neoplácí stejnou mincí. Myslím si, že jí rozumí; i on svolává své učedníky na svou vinici a dělníků je málo a práce mnoho.

Marto, Marto, pečlivá jsi, a rmoutíš se při mnohých věcech. Je to výčitka? Je to napomenutí? Je to ocenění a zároveň výtka? Mám za to, že je to v první řadě ocenění. Ježíš Martě neříká: Marto neber svou práci tak vážně, trochu uber. Ježíš Martu vnímá jako pečlivou ženu, která se snaží myslet na všechno. Napomenutí Ježíše Krista je v tom, že se Marta *rmoutí při mnohých věcech*. Možná, že je Marta, dnes bychom řekli, vyhořelá. Prostě ji to netěší. Je naštvaná, že vše obstarává. Marii nepřeje chvíli, kde naslouchá učení Ježíšovu.

Nemyslím si, že by Marta nezaslechla nic z učení Ježíšova. Nemyslím si, že by Ježíše přijala kvůli Marii. Myslím si, že Marta zapomněla na jednu podstatnou věc. To, že obsluhuje Pána a jeho učedníky, pro ní nemá být k zlosti. Prostě se Marie *rmoutí*.

Jak často se my rmoutíme nad tím či oním ve sboru? Jak často jsme slyšeli slova o službě, a přitom je nám zatěžko sloužit, když někdo z našeho pohledu si jen odpočívá?

Ale jednohoť jest potřebí. Mariat dobrou stránku vyvolila, kteráž nebude odjata od ní. To by nebyl Ježíš, aby nám vlastně nedal hádanku. Co jest to jedno potřebné, to unum neserum, které ve své knížce hledá J. A. Komenský? Co nebude od Marie odňato? Jaká je ta dobrá stránka věci?

Jako by Lukáš v příběhu o Marii a Martě pokračoval ve výkladu o milosrdném Samaritánovi. Marie pozorně poslouchala, spíše naslouchala. Možná, že pochopila něco z milosrdenství Ježíše Krista, z jeho bezmoci, z jeho lásky k nám lidem.

Možná, že jsme i my pochopili, tento člověk, který k nám mluví, se nám stal tím samaritánem, který nás našel polomrtvé na cestě. Marta, ta to možná věděla také, ale zapomněla být milosrdná na svou sestru.

Pane, prosíme, pomoz nám se nehněvat, když neseme větší díl práce než naši spolubratři. Pane, prosíme, dej, ať si vybíráme tu dobrou stránku.

Amen.

Píseň: 607

Večeře Páně

Poslání:

Ale hledejte vy nejprve království Božího a spravedlnosti jeho, a ostatní bude vám přidáno.

Píseň: 418